

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 13. december 2020

Kirkedag: 3.s.i advent/A

Tekst: Es 35; 1 Kor 4,1-5; Matt 11,2-10

Salmer:

SK: 87 * 78 * 276 * 508 * 733

LL: 87 * 78 * 508 * 733

”Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd.

”Omvend Jer, for Himmeriget er kommet nær!” Hans røst gjaldede op over Jordanflodens bredder, udover folkeskaren. Og han fik øje på nogle farisæere og præster i skaren. Der var ingen tvivl om, at hans næste ord var rettet mod dem, da han fast kiggede på dem og råbte til dem: (sagt med lidt andre ord) I forbandede. I kommer her i Jeres fine klæder og fromme ord og tror, at I kan fortjene Jer til frelsen. Men bag Jeres fine og fromme ydre er i pluk rådne. Hyklere, dobbeltmoraliske. Gud Herren kan forvente mere trofasthed fra stenene ved Jeres fødder end fra Jeres hjerter. Øksen er gjort klar, og hver træ, der ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden, der aldrig slukkes.

Han talte uden frygt for mennesker. Han var røsten i ørkenen. Johannes Døber. Han talte menneskers selvretfærdighed imod. Han talte kongens livsførelse imod. Han fik hele den kongelige familie til at forholde sig til ham. Han gjorde kongen urolig i sindet, og kongens kone gal i sindet. Han talte store ord fra Gud. Ikke for at skabe sig en position. Ikke for at få opmærksomhed, om end han fik ret så meget opmærksomhed. Nogle troede endda, han var Kristus, Messias. Men han talte for at vække opmærksomheden for en anden.

Denne anden var han, som en dag kom gående ned ad flodbredden. Ned til Johannes Døber, stående i vandkanten. Kom for at blive døbt med omvendelsesdåben til syndernes forladelse. Johannes døbte ham, så himlen åbnede sig og Guds ånd i en dues skikkelse kom over den døbte, og Johannes hørte røsten fra Himlen: ”Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!” Ham, som Johannes senere pegede på og sagde: ”Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd.” Ja, Johannes Døber siger selv: ”Han er Guds søn.” Han stod i forlængelse af de største profeter fra fortiden, og ved hans ord skulle alle mennesker se Guds frelse. For han skulle vække folket og pege på Frelseren. Lammet. Gud-Sønnen.

Og det gjorde han uforfærdet og nidkært. Med bulder og brag talte han hovmod og selvtretfærdighed imod. Med kærlighed og sandhed kaldte og vejledte han menigmand, toldere og soldater og døbte til omvendelse. Med sand ydmyghed pegede han på Guds Frelser, Jesus.

Det er om ham, Jesus siger: ”Blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber.” ”Han er mere end en profet.” siger Jesus. Han er Ørkenrøsten, der pegede på lammet med ordene ”Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd.”

”Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?” Er spørgsmålet fra Johannes Døber til Jesus. Slam. Jeg skal da ellers lige love for, at tonen har fået en anden lyd. Hvor er den himmelske storhed? Hvor er den profetiske røst og autoritet? Hvor er troen blevet af?

”Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?” Med det spørgsmål ryger vi i løbet af et øjeblik fra den himmelske sfære med frelse og profetiers opfyldelse og Gudslammets gang

på jord til tvivl og mismod. Men vi er også flyttet fra de store skarer, fra røster og duer fra himlen, fra kongehusets skælven og rasen over Johannes og ind i en kold, fugtig og mørk fængselscelle, hvor udsigterne til igen at vende tilbage til livet nok er meget små. Sagt i menneskeligt billedsprog, så er vi rykket fra den tanke, at livet går ad Himlen til, til den erkendelse, at det går ad Helvede til.

Forskellen på de to veje for livet er, om vi tror, hvad Johannes Døber sagde om Jesus: ”Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd.”

”Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?” Faldet fra tro til tvivl er ikke kun teori eller litteratur. Det er virkelige menneskers livsvilkår, vi her ser skildret. Jeg kender til en præst, der for længst er død, som hele sit lange præsteliv trofast har stået på skuldrene af Johannes Døber og peget på Jesus som Frelseren, og som kom til at opleve, at i hans sidste levetid skete der et eller andet i hans sind, så han højlydt frabad sig Gud og Jesus. Troen blev ikke bare til tvivl. Troen, i hvert tilfælde den udtalte tro, forsvandt i takt med at livet ebbede ud.

”Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?” Efter at Jesus har fået det spørgsmål, siger han om Johannes: Han er mere end en profet. Jeg er så glad for denne beretning i Bibelen. Jeg er så glad for, at vi har en beretning i Bibelen om trosheltens fald, trosheltens fortvivlelse, som ikke fører til fordømmelse. Jesus tager ham alvorligt. Jesus tager sig af ham.

Jeg er glad for beretningen, fordi det giver os lov at have den opfattelse og oplevelse, at når vi af forskellige årsager bringes derud i livet, hvor vi har svært ved at tro, hvor tvivl og fortvivlelse måske truer med at overtage, da tager Gud sig også af os. Jeg er glad for beretningen, fordi det jo er en erkendelse i

mange menneskers liv, at vi på forskellig vis sagtens kan blive bragt i tvivlens og fortvivlelsens afmagt og håbløshed. Det er faktisk en ret sandsynlig mulighed for et troende menneske. For kun den troende kan blive draget i tvivl om troens indhold. Og selv om vi måske til tider er fast forankrede i troen, så kan livets tilskikkelser sagtens rukke ved det. Og det kan være så forskelligt, hvad der hos den enkelte er anledningen, og hvor alvorligt det er. Nogle af os kan gennemleve katastrofer med troen i behold, og så kommer der pludselig et lille skår i livet, og så går alt i stykker. Andre røkkes i deres grundvold ved ethvert lille skvulp på livets hav. Det er så forskelligt. Men Herren tager os alvorligt, og tager sig af os.

Jeg er også glad for beretningen, fordi den viser os, hvad vi skal gøre med tvivl og fortvivlelse i troen. Vi skal selvfølgelig gå til Gud med den. Vi kører til mekanikeren, når bilen går i stykker. Vi går til lægen, når kroppen går i stykker. Så det er så selvfølgelig, at vi går til Gud, når troen går i stykker. Det er en misforståelse at tro, at vi nok hellere må holde os fra Gud, fra Bibel og bøn, salmesang og kirkegang, nadverens måltid og dåbens glæde indtil vi igen har fået bekæmpet tvivlen og fundet troen, så vi igen kan komme til Gud i et Fadervor og måske ikke spørge: ”Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?”, men kan bryde ud i glæde med ordene: ”Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn.” Vi skal ikke først være troende, før Gud vil os. Vi går til troens skaber og giver, og når troen går i stykker, så skal vi frimodigt gå til troens mekaniker. Han tager os alvorligt. Han tager sig af os.

Johannes’ sendebud fik det svar, at de skulle fortælle Johannes, hvad de hører og ser: Blinde ser, lamme går, spedalske renses, døve hører, døde står op og evangeliet forkyndes for fattige. Og den, der ikke forarges på Jesus, bliver salig.

Vi skal se os omkring og se Guds gerning blive gjort. De ting, Jesus nævner, er også opfyldelsen af profetien fra Det gamle Testamente. Profetien om Gudsrigets nærvær og virkelighed i sin begyndelse. En dag skal det være virkeligheden i alt over alt – i Guds evige herlighed.

Men også vi skal se os omkring og se, hvad der sker. Gudsriget ER. Jesus går ikke rundt mellem os, men Guds Ånd er i mennesker. Hvert et varmt smil, hver en hjælpende hånd, hver et kærligt ord, hver en dejlig tanke og følelse, hvert et strejf af glæde og frimodighed og kærlighed og tillid og fred i menneskers liv er Gud Helligånds gerning. Hvert et troens ord eller tvivlens trøst er Gud Helligånds gerning for os. Hver gang mennesker vælger at gøre godt og vælger at være for andre, er det Gud Helligånds gerning. Det er Gudsrigets virkelighed, for det er ikke vor egen virkelighed. Vi skal ikke tro, at mennesket er godt på bunden. Vi er i os selv og for os selv os selv nærmest.

Vi ser i denne tid med corona mange mennesker, der ofrer sig og yder langt ud over, hvad der ellers kan ventes af dem, for andre. Gud Helligånd virker. Men vi ser også mennesker, der brokker sig over ikke at kunne rejse på ferie. Vi beklager os over, at vi ikke kan samles i kirkelige, kulturelle, sociale, og festlige fællesskaber. Vi handler mod myndigheders anbefalinger og kører til andre kommuner for at komme på restaurant eller til fitness. Og, og nu bliver jeg nok upopulær, vi får serveret på sølvfade i form af TV-skærmen det ene hjerteskerende billede af plejehjemsbeboere, der ikke kan se deres kære. Og jeg har fuld forståelse for den frustration. Og kunne det lempes, så vil jeg være den første til at stemme for det. Men vi får det indtryk, at en hel befolkningsgruppe er blevet taget som gidsler og bliver billedliggørelsen af, at vi som samfund går i stykker, når vi behandler vore ældre medborgere

på den måde. Vi bliver følelsesmæssigt forarmet. Igen, jeg føler virkelig med vore ældre og sårbare medborgere. Men det gør jeg også, når jeg ved, at i coronafri tider, da er der virkelig mange på plejehjem, der aldrig får besøg af deres familier. De møder først op, når den gamles kiste skal bæres ud. Den enkelte situation kan være alvorlig nok. Men helhedsbilledet er lidt hult. Der er for mange tårer, der er mediespin. Og hvis ikke det var fordi Gudsriget er nær og Gud Helligånd virker i mennesker, så ville meget mere være hult. Men Gud Helligånd formår at kalde det frem i mennesker, som hedder anstændighed og medmenneskelighed, hjælpsomhed og hensyn. Kalde det frem i os, som får os til at bekæmpe begær og egoisme og i stedet udøve næstekærlighed. Gudsriget er nær.

Derfor behøver vi ikke gentage Johannes' spørgsmål: "Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?" Gud Helligånd vil hellere end gerne løfte vort blik, så vi ser Jesus, og saliggjorte i ham i stedet siger: "Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn."

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.